

kommer mig, at man burde ændre Ordlyden i § 2 saaledes, at Klarheden kom til at ligge allerede dér.

Hvad det 2det Stykke i § 2 angaar, som har været Genstand for Omtale af de to ærede Medlemmer, der har talt forud for mig, forekommer det mig, at det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) væbnede sig, som om han stod overfor en Hær af Kvindesagsforkæmpere, der rykkede ham nærmere og nærmere ind paa Livet; endnu havde han dog Sværdet i Balgen, men han var parat til at drage det. Det er imidlertid ganske overflødigt, synes jeg. Faren er vist ikke saa stor, og det glædede mig meget at høre den Udtalelse, som paa det Punkt blev fremsat af det ærede Medlem (Henriette Crone), som nylig talte. Det er jo i Virkeligheden en uhyre uskyldig Bestemmelse, at Manden ved Testamente kan bestemme, at Hustruen skal have en saadan Tilsynsværge, og hvis Overøvrigheden, eventuelt Justitsministeriet, mener, at man kan se bort derfra, kan hun blive fri derfor. Mandens Ønske om, at hun skal have en Tilsynsværge, kan man ikke tænke sig skulde blive dikteret af andet end dette, at han kender sin Hustru og ved, hvor fremmed hun staar overfor Forvaltning af Formue, hvad jo de fleste Damer faktisk gør, og saa ønsker han, for at hun ikke skal blive paavirket af andre og maaske ufornuftige Mennesker og faa sin Formue forvaltet paa en for hende uheldig Maade, at der i Tide skal træffes saadan Bestemmelse. Det synes jeg er overmaade godt, og jeg tror ikke, der er nogen Kvindesagsforkæmper, som vil rejse sig mod denne Bestemmelse; vi kommer jo nu en Gang ikke udenom, at i saadanne rent praktiske Forhold, som der her er Tale om, har Manden større Erfaring og Kyndighed, skønt han jo ogsaa godt kan fejle meget stærkt. Jeg tror nu nok, at da Ministeren ved sin Ændring af Kommissionsforslaget har indført, at Manden paa to Punkter kan træffe testamentariske Bestemmelser, kommer man til af sproglige Grunde at ændre det Udtryk, som staar i Lovforslaget, at en saadan testamentarisk Bestemmelse kan „tilsidesættes“ af Overøvrigheden, thi dette Udtryk vilde passe, hvis der kun var Tale om een Ting, men naar der er Tale om to Ting: overhovedet at etablere en saadan Tilsynsværge og at fastsætte, hvem der skal udføre dette Hverv, saa vilde man, hvis man straks var paa det rene med dette, ikke bruge det Udtryk, at en saadan testamentarisk Bestemmelse kan tilsidesættes. Ved Udtrykket

i § 4: „Finder Skifteretten, at Betingelserne for at hensidde i uskiftet Bo foreligger, meddeler den Ægtefællen Bevis herfor“, er man inde paa, at Skifteretten skal skønne, men Ting, den skønner, har den virkelig meget ondt ved at udstede Bevis for. Derfor bør det ganske sikkert ændres til, at hvis Betingelserne for at hensidde i uskiftet Bo er til Stede, udsteder Skifteretten Bevis herfor.

I § 6 gives der nogle Bestemmelser, som skal sikre, at Ejeren, som har Raadigheden over de til Boet hørende Midler, ikke disponerer til Ugunst for Arvingerne over disse Midler. Nu er det jo klart, at naar man kommer ind paa saadanne Ting, bliver det altid et Skøn, det kan jo ikke være andet end Skøn, og derfor maa naturligvis ogsaa de Udtryk, der bruges, være noget svævende. Men ihvorvel man vel nok i al Almindelighed ved, hvad der menes med Udtrykkene Brug og Misbrug, saa er det dog et Spørgsmaal, om man har ramt det rigtige, naar der i sidste Stykke staar, at hvis Ægtefællen ved Misbrug af sin Raadighed over Boet væsentligt formindske dette, kan Arvingerne o. s. v., thi det kan jo godt være, at en Ægtefælle kan foretage enkelte Handlinger, som kunde komme ind under Betegnelsen Misbrug, for saa vidt som der benyttes et forholdsvis stort Belsb dertil, men paa den anden Side kan man ogsaa tænke sig, at den samme Ægtefælle paa andre Punkter sparer paa Midlerne, saa jeg tror, at man maa se lidt nærmere paa denne Sag. Ogsaa hvor der er Tale om Bortskænkning af Gaver, er man naturligvis inde paa et Skøn og maa bruge et svævende Udtryk, det er der ikke noget at sige til. Men jeg savner i Bemærkningerne og ligeledes i Ministerens Forelæggelsestale en Motivering for, at en saadan Gave skal kunne omstødes, saafremt Sag til Gavens Omstødelse rejses inden 3 Maanedg efter, at Arvingen er blevet vidende om Gaven. Det er jo en Bestemmelse, Ministeren har indsat, og jeg kan ikke rigtig se hvad Aarsagen egentlig er. Som sagt, der foreligger ikke noget om, hvorfor denn Bestemmelse er kommet ind, og jeg kan ikke se, den har nogen som helst Værdi, hi det bliver overmaade vanskeligt at gødtgøre overfor en Paastand i modsat Røning, at den paagældende blev vidend om Gaven paa et ganske bestemt Tidspunkt — til syvende og sidst er det maaske kun den paagældende Arving, der ved Besøed om, hvornaar han fik dette at vide. Jeg kan altsaa ikke se, hvilken Grund er er til, at det Tids-